

hvad Prisforskydningernes enorme Svingninger vilde medføre paa Udgifts- og Indtægtssiden; ingen kunde forudse de Udslag i Ebbe og Flod, som Statskassens Beholdning vilde udvise. At tale om Pligtforsømmelse fra Bevillingsmagtens Side, naar der *under saadanne* Forhold viste sig ikke at være sørget for Statsindtægter nok til at dække de lovbestemte Statsudgifter, vilde være taabeligt og uretfærdigt.

Men hvad skal man sige om de Politikere, *Medansvarlige for Finansforvaltningen*, som overfor Anklagen for Forsømmelse har dette gode Forsvar, denne Tidens Uberegnelighed, og saa i Stedet herfor søger til den saa gængse Skyde-Skylden-paa-Andre-Taktik og overfalder Nationalbanken, fordi denne befriede Landet for Betalingsstandsningens Skandale og tillod de uforholdsmæssige Overtræk, *som Udgiftslovene nødvendiggjorde!* Dog derom senere. Her skal kun betones det vanskelige, ja umulige, i at fastsætte en bestemt uoverstigelig Grænse for Statens Overtræk. Saalænge Bevillingsmagten anerkender som sin uafviselige Pligt at skaffe Indtægt til Dækning af Udgift, *maa* de forekommende forbigaaende Ujævnheder i Ligevægten afhjælpes; og anerkender Bevillingsmagten ikke længer denne Pligt, *er vi ude i Kaos.*

Vi skal senere se de Bestræbelser, Nationalbanken udfoldede, efter at de store Prisbølger efterhaanden havde lagt sig, for igen at faa Staten ind paa energiske Skridt til Oparbejdelse af en forsvarlig Kassebeholdning.